

Ik laat me niet meer opjagen

Zo blijft Miek Pot (49) geïnspireerd

► Miek Pot had een wild leven als Leids student en een stil leven als non in het klooster.

► Zij schrijft nu boeken en is een spirituele trendwatcher.

Door **HIDDE TANGERMAN**

Het is misschien een lange reis voor een interview, van Amsterdam naar Brugge en weer terug. Maar als de aanleiding intrigerend is, telt afstand niet. Bovendien ben ik ook nieuwsgierig naar hoe een ex-non eigenlijk woont. Want dat is Miek Pot. Na een wild studentenleven in Leiden bracht ze twaalf jaar door in een Kartuizer klooster in België en Zuid-Frankrijk. Zwijgend, biddend en mediterend. Toen besloot ze weer terug te keren in de wereld. Nederland was teveel veranderd, dus ging ze in België wonen. Ze schreef twee boeken over haar ervaringen en is bezig met een derde.

In een stil straatje in de binnenstad van Brugge bel ik aan. Miek Pot doet open en laat me binnen in haar huiskamer. Die is gezellig druk ingericht met veel meubels. Overal liggen stapels boeken opgetast. Aan de muur hangt een enorm abstract schilderij met veel rood en blauw. „Vind je het huis passen bij mijn persoon?” vraagt ze. Voor een voormalige non had ik een wat soberder inrichting verwacht. Ik kijk rond en tel vier, nee, vijf Mariabeelden. Ze is verzet op Mariabeelden, zegt ze. „Je kunt ze hier soms voor een habbekrats kopen, dus ik heb hier de meest gekke beelden staan.” Ze praat gemakkelijk. Zo gemakkelijk dat je je bijna niet kunt voorstellen hoe ze ooit twaalf jaar lang heeft kunnen zwijgen. In Nederland komt ze nog regelmatig om lezingen te geven over spiritualiteit. Dat is nu haar werk. Tegenwoordig is haar hoofdthema Tao of evenwicht. Dat vindt ze in deze crisistijden belangrijk, want we zijn duidelijk het evenwicht kwijt. Haar motto, naar Mattheüs, is: maak je niet bezorgd over de dag van morgen, want de dag van morgen zal zich wel bezorgd maken over zichzelf.

Dat klinkt mooi, maar is het ook niet een beetje naïef?

„Ik vind het naïef om je zekerheden in deze wereld te zetten. Je ziet het nu met zo'n kredietcrisis. Mensen leggen hun zekerheden vast in een pensioen en in aandelen. Dan denk ik: dat vind ik naïef.”

Maar je moet toch aan de toekomst denken?

„Dat ben ik zeker met je eens. Ik maak ook plannen, ik kijk vooruit, maar ik weet ook: mijn plannen kunnen zo door elkaar geschud worden. En als ik mensen hoor, denk ik: ze hebben dat plan en dat is hun zekerheid. Nou, dat vind ik naïef hoor. Ik ben echt geen oosterse wijsheidsleraar die zegt: we gaan nu met een lenden-doekje lopen en halleluja. Ik ben ook goed verzekerd, ik doe ook braaf mijn

belastingaangiften en regel de sociale voorzieningen. Maar ik weet: mijn kaartenhuis is goed opgebouwd, en als het in elkaar dondert ligt mijn wereld niet overhoop. Als je vertrouwt op je innerlijke anker heb je veel meer zekerheden in die storm dan een spaarrekening. Je eigen fundament helpt je om daar doorheen te komen. Dus als je daar nooit aan gewerkt hebt....”

Niet iedereen kan het klooster in.

„Daar hoeft je ook niet twaalf jaar lang voor in een klooster te zitten. Maar het is wel op zijn tijd belangrijk om aan zelfreflectie te doen, naar binnen te kijken, de eenzaamheid op te zoeken, toch eens aan jezelf te werken. Als die storm komt raak je misschien je pluimen en je veren kwijt, maar je

flessen wijn en sigaretten meer voor nodig. Dat kan ik met een spaatje. Ik hoef ook niet om drie uur in mijn bed te liggen. Toen ik net terug was uit het klooster, ben ik wel weer even het uitgaansleven ingedoken. Zonder drank, want daar kon ik niet meer tegen, maar wel lol maken met de mensen en gekke dingen zeggen.”

Hoe heeft u die twaalf jaar eenzaamheid overleefd?

„Als het je weg niet is houd je het niet vol. Dan is het een soort gevangenis. Dan blijft het buitenkant en dan word je gek. Er moet iets gebeuren, je moet geraakt worden. We werden heel erg getraind in gebed en meditatie. Op een gegeven moment ging ik dingen ervaren: rust, vreugde, stilte, een soort oervertrouwen. Als ik daar in het voorjaar door de tuin liep, was dat voor mij het opperste geluksgevoel. Die eenvoudige verwondering voor het leven. In Zuid-Frankrijk keek ik 's nachts vaak naar de sterrenhemel. Die alomvattende stilte. Dat waren diepe geluksmomenten. Ik had altijd heel erg door het leven geraasd aan de oppervlakte, met zo'n ontevreden gevoel. In het klooster had ik echt het gevoel: hier gaat het eigenlijk om.”

Waarom dan toch weer uitgetreden?

„Ik kreeg op een gegeven moment een eenheidservaring, een inzicht van je haren tot aan je tenen. Dat was het mysterie, God, de ultieme werkelijkheid. Dat was wat ik zocht, mijn hele leven al. Ik voelde toen heel sterk dat ik daar weg moest, weer terug naar de mensen om verder te groeien. Gods beeld naar de wereld brengen, op een eigentijdse manier. Dat is mijn missie. Uiteindelijk is dat ook de weg. Het is niet de weg om je hele leven achter kloostermuren te zitten. Het was een prachtig kader, maar het was passé.”

Een werkweek al deze

Maandag Geloged bij mijn nicht in Bussum. 's Middags geluncht en gelezen. 's Avonds een lezing gegeven in Bussum.

Dinsdag Terug met de auto naar Brugge. Boodschappen gedaan, huis opgeruimd en gemediteerd. 's Avonds de computerman op bezoek om een legale Office te installeren.

Woensdag 's Ochtends gemediteerd. Boeken gekocht in de stad. 's Middags het interview met nrc.next. 's Avonds gelezen en vroeg naar bed.

Donderdag Echt een monastieke dag: de deur niet uitgeweest. Lezen, schrijven, mediteren. 's Avonds bij een goede vriendin langs.

Vrijdag: Heel vroeg opgestaan en met de trein naar Amsterdam om een contemplatiedag te geven. 's Avonds met mijn oom gegeten en naar een kroeg geweest. Een dolle avond gehad.

Zaterdag Bespreking over een stilteweek in Tjechië. Daarna naar een astrologisch gesprek in de Jordaan. Gedineerd met mijn oom op één van de grachten.

Zondag Bezoek aan het graf van mijn grootouders in Heemstede. Terug met de intercity naar België.

blijft wel staan. Heel veel mensen gaan om hē.”

U bent vers uit het studentencorps het klooster ingestapt. Kan het extremer?

„Toen ik een jaar of zestien was las ik het boek *Narziss en Goldmund* van Herman Hesse. Dat ging over een vriendschap tussen de ascetische monnik Narziss en zijn leerling Goldmund die niet kon leren en achter de meisjes aanzat. Uiteindelijk liep het met allebei slecht af. Goldmund werd een soort liederlijke zwerver en Narziss bleef een uitgedroogde monnik, een zuurpruim. De moraal was: noch het ene noch het andere uiterste brengt geluk. Ik vond het een prachtig boek want ik herkende die beide persoonlijkheden in mezelf. Ik had ook die extremen. In Leiden had ik het meest wilde leven dat je je maar kunt voorstellen en daarna wilde ik ook het meest extreme klooster in. Nu vind ik die Narziss en Goldmund allebei vervelend. Ik ben 49 en ik heb de middeleeuwen gevonden.”

Zijn de wilde haren helemaal verdwenen?

„Ik kan nog altijd heel erg lachen en plezier maken, maar ik heb daar geen

Het klooster voorbij maar zien mensen u nu als een soort heilige?

„Nee, ze moeten eerder lachen dan dat ze in mij een engel of een heilige zien. Daar ben ik te aards voor. Het monnikenleven is ook heel geaard. Eén van de eerste dingen die ik in het klooster moest doen was de wc's schoonmaken en in de keuken werken. Je wordt daar geen heilige. Je wordt gewoon meer geaard en jeervaart dat oervertrouwen. Dat is die mystieke weg. Je wordt niet zo'n heel lief en zachtmoedig vrouwtje. Daar beantwoord ik zeker niet aan.”

Bevalt het leven in de wereld nog?

„Ik heb een boeiend leven. Ik ben veel onder de mensen en ik heb veel vrienden. Maar ik ben zelf toch ook mijn grootste bron van inspiratie. Ik heb altijd interesses in nieuwe dingen, zo'n trendwatching gevoel. Dat ik voel wat er nieuw gaat komen op het spirituele vlak. Dan duik ik daarin. Mijn leven is enorm afwisselend, maar ik laat me niet opjagen. Als ik me gestresst begin te voelen trap ik ook op de rem. Dan zeg ik iets af. Ik heb geen zin om hijgend mijn boodschap te komen vertellen. Dat komt volgens mij niet over.”

